

5 martie – 11 martie

Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre

Textul de memorat: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2)

Capitolele 11 și 12 sunt, probabil, cele mai iubite capitole din cartea Evrei. Ele descriu viața creștinului ca fiind o cursă, sau o alergare, în care participăm cu toții și la sfârșitul căreia toți cei care rămân credincioși vor primi premiul. De asemenea, ele descriu și drama răscumpărării ca pe o alergare pe parcursul căreia oamenii credinței din trecut au perseverat, în ciuda suferințelor, dar nu au primit încă premiul.

Și aceasta pentru că istoria se termină și cu noi, nu doar cu ei. Noi facem parte din ultimul act. Drama culminează cu noi, care intrăm și alergăm în ultima parte a cursei, și cu Isus, care Se află la linia de sosire, la dreapta lui Dumnezeu. El ne oferă inspirație, precum și exemplul suprem despre cum să alergăm în cursă. El este martorul suprem care adevărește că premiul este adevărat și că El este înainte-mergătorul care ne deschide calea (Evrei 6:19,20; 10:19,23).

După Evrei 11, credința înseamnă încredere în făgăduințele lui Dumnezeu, chiar dacă nu le putem vedea încă. Studiul de față analizează ce este credința și cum se ajunge la ea cu ajutorul exemplurilor din trecut, dar, în mod special prin exemplul lui Isus, „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:2).

Duminică, 6 martie – Cel neprihănit va trăi prin credință

1. Citește Evrei 10:35-39. Ce ne spune Dumnezeu aici?

Răbdarea este o trăsătură a poporului lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului fără de care nu vom putea primi făgăduințele (Apocalipsa 13:10; 14:12). Totuși, ca să poată răbda, credincioșii trebuie „să [țină] fără șovăire” la credința lor (Evrei 10:23; 4:14). Pavel a arătat că generația din pustie nu a putut primi făgăduința deoarece nu a avut credință (Evrei 3:19). Cartea Evrei îi portretizează pe credincioșii de la sfârșitul timpului ca fiind tot la hotarul împlinirii făgăduințelor (Evrei 9:28; 10:25,36-38) și ca având nevoie să-și exercite credința, pentru a avea parte de ele (Evrei 10:39).

Pavel își introduce expunerea despre credință citând din Habacuc 2:2-4. Habacuc Îl întrebase pe Dumnezeu de ce i-a tolerat atâta vreme pe „cei mișei” care îl apăseau pe cel neprihănit (Habacuc 1:12-17). Profetul și poporul său sufereau, de aceea își doreau ca Dumnezeu să acționeze. Dumnezeu însă le-a răspuns că există o vreme hotărâtă pentru împlinirea promisiunilor Sale și că ei trebuiau să aștepte (Habacuc 2:2-4). Ca și noi, Habacuc și poporul de atunci trăiau între momentul făgăduinței și cel al împlinirii ei. Mesajul lui Dumnezeu continuă în Evrei: „Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10:37; vezi și Habacuc 2:3).

Mesajul se referă la Isus. El este cel neprihănit, personificarea credinței care Îi este plăcută lui Dumnezeu și care aduce viață (Evrei 10:5-10).

Atunci, de ce ar „zăbovi”? De ce ar întârzia? Nu va întârzia. El a venit deja să moară pentru noi (Evrei 9:15-26) și, cu siguranță, va veni iarăși la vremea hotărâtă (Evrei 9:27,28; 10:25).

Dumnezeu Își continuă mesajul: „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Evrei 10:38). Pavel afirmă același lucru în Romani 1:17 și în Galateni 3:11. Pasajul din Romani 1:16,17 este deosebit de revelator deoarece explică faptul că în Evanghelie „este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință”. Pavel vrea să spună că, pentru Dumnezeu, faptul de a rămâne credincios

Studiu Biblic, Trim. I, 2022 – La sfârșitul acestor zile: Mesajul cărții Evrei

promisiunilor Sale are întâietate și, drept urmare, credințioșii Lui dă naștere la credința și/sau la credințioșia noastră.

Așadar, fiindcă Dumnezeu rămâne credincios făgăduințelor Sale (2 Timotei 2:13), ca răspuns, cel neprihănit Îi va rămâne și el credincios.

De ce este important să recunoaștem că propria credință este rezultatul credințioșiei lui Dumnezeu? Cum ne putem deprinde să ne încredem mai mult în credințioșia Sa față de noi și în promisiunile pe care ni le-a făcut?

Luni, 7 martie – Prin credință, Avraam...

Cartea Evrei definește credința ca fiind „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Apoi, ne prezintă o listă cu oamenii credincioși din istoria poporului Israel care exemplifică ce înseamnă credința și ne arată cum au manifestat-o aceștia prin faptele lor.

2. Cum și-au manifestat credința acești „eroi” ai credinței? Ce legătură a existat între faptele lor și nădejdea în lucrurile care nu se văd? Evrei 11:1-19

Probabil că cel mai important personaj din acest capitol este Avraam. În special, ultimul lui act de credință ilustrează adevărata natură a credinței. Pavel remarcă faptul că Dumnezeu pare să Se contrazică atunci când îi dă lui Avraam porunca de a-l aduce jertfă pe Isaac (Evrei 11:17,18). Isaac nu era singurul fiu al lui Avraam. Ismael era întâiul lui născut, dar Dumnezeu îi spusese patriarhului că nu era o problemă pentru El să accepte cererea Sarei de a-l alunga pe Ismael și pe mama lui, fiindcă avea să aibă grijă de ei și, de asemenea, pentru că din Isaac avea să iasă o sămânță care va purta numele lui Avraam (Geneza 21:12,13). *Cu toate acestea, în capitolul următor, Dumnezeu îi cere lui Avraam să-l aducă pe Isaac ca ardere-de-tot.* Porunca lui Dumnezeu din Geneza 22 pare să contrazică în mod categoric făgăduințele Sale din Geneza 12-21.

Cartea Evrei conchide că Avraam a rezolvat în mod uimitor enigma, ajungând la concluzia că Dumnezeu avea să-l învie pe Isaac după ce el l-ar fi adus ca jertfă. Acest lucru este uimitor, fiindcă niciun om nu mai fusese înviat până atunci. Se pare totuși că experiența anterioară a lui Avraam cu Dumnezeu l-a condus la această convingere. Evrei 11:12 subliniază că Isaac a fost conceput prin puterea lui Dumnezeu, dintr-un „om aproape mort”. Pavel mai observă și faptul că, deși Avraam a fost un „om aproape mort”, iar Sara, steapă, el a crezut, „nădăjduind împotriva oricărei nădejdi [...], și astfel a ajuns tatăl multor neamuri”; pentru că a crezut că Dumnezeu „învie morții și [...] cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi” (Romani 4:17-20). Deci Avraam trebuie să fi presupus că, din moment ce Dumnezeu îi dăduse viață lui Isaac dintr-un om „aproape mort”, El putea și să-l readucă la viață. Avraam a văzut în modul lui Dumnezeu de a lucra în trecut un indiciu a ceea ce putea face El în viitor.

De ce este atât de important să medităm asupra modului în care Dumnezeu a condus viața noastră în trecut pentru a ne menține credința și încrederea în El în prezent?

Marti, 8 martie – Moise, omul care a crezut în Cel nevăzut

3. Citește Evrei 11:20-28. Ce au făcut acești oameni ai credinței? Ce legătură a existat între faptele lor și nădejdea în lucrurile nevăzute?

Moise este cel de-al doilea exemplu major din acest capitol al credinței. Pasajul introduce și încheie viața lui Moise cu două acțiuni de sfidare a împăratului. Când s-a născut, părinții lui Moise l-au ascuns pentru că „nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului” (Evrei 11:23), iar Moise a părăsit Egiptul „fără să se teamă de mânia împăratului” (Evrei 11:27). Totuși, fapta cea mai însemnată a lui Moise a constat în refuzul său de a fi „numit fiul fiicei lui Faraon” (Evrei 11:24). Referirea la mama adoptivă a lui Moise ca fiind „fiica lui Faraon” sugerează că el a fost desemnat să fie următorul faraon. Dar Moise a fost dispus să

lase în urmă perspectiva de a deveni conducătorul celei mai puternice națiuni din vremea aceea și, în schimb, să devină, practic, liderul unor refugiați-sclavi de curând eliberați.

4. Compară Evrei 11:24-27 cu Evrei 10:32-35. Care au fost asemănările dintre situația destinatarilor inițiali ai epistolei lui Pavel și experiența lui Moise?

Măreția lui Moise a constat în faptul că a putut să vadă dincolo de promisiunile împăratului Egiptului și să privească la cele nevăzute, adică la promisiunile lui Dumnezeu. După cum se afirmă în Evrei, secretul a fost că Moise și-a ațintit privirea spre „răsplătire”, și nu spre bogățiile Egiptului. Răsplătirea despre care se vorbește aici este aceeași răsplată menționată în Evrei 10:35, pe care Dumnezeu a făgăduit-o tuturor celor care cred în El.

Cuvintele lui Pavel care descriu hotărârea lui Moise trebuie să fi răsunit ca un ecou în inimile evreilor cărora apostolul le-a adresat epistola. Ei înduraseră ocări și insulte din cauza credinței în Hristos și, de asemenea, fuseseră chinuți și își pierduseră avuțiile (Evrei 10:32-34). Unii se aflau în închisoare (Evrei 13:3). În paralel, Moise a ales să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, schimbând bogățiile Egiptului cu ocară pentru Numele lui Hristos, pentru că a crezut că răsplata lui Isus era mai mare decât tot ce i-ar fi putut oferi Egiptul.

Cu ce fel de lupte te-ai confruntat din cauza credinței tale? La ce a trebuit să renunți pentru ea? De ce, în final, merită să dai totul pentru răsplata credinței, chiar dacă nu o vezi acum?

Miercuri, 9 martie – Prin credință, Rahav... și toți ceilalți

5. De ce Rahav, o prostituată păgână, a fost inclusă în pasajul din Evrei care vorbește despre personaje sfinte ale Bibliei? Evrei 11:31; Iosua 2:9-11

Rahav este, probabil, personajul pe care ne așteptam cel mai puțin să-l găsim în Evrei 11. Ea este una dintre cele două femei menționate pe nume. Este a zecea în listă, primii fiind părinții și patriarhii lui Israel, și fiecare dintre ei a fost socotit neprihănit. Când ajungem în dreptul numelui ei, descoperim nu doar că este o femeie, ci că este chiar o prostituată, și încă una dintre neamuri.

Aspectul cel mai surprinzător este acela că ea constituie și centrul tematic, și apogeul capitolului. Lista este alcătuită într-un mod unic. Fiecare nouă menționare începe cu sintagma „prin credință”. Tiparul de bază este „Prin credință cutare a făcut așa și-așa” sau „Prin credință așa și-așa i s-a întâmplat lui cutare”. Acest tipar care se repetă intensifică așteptarea cititorului de a ajunge să citească afirmația culminantă că „prin credință Iosua a condus poporul în Țara Promisă”.

Dar textul nu spune așa. În schimb, Iosua este trecut cu vederea și prostituata Rahav îi ia locul. După ce este menționată, tiparul care se repetă se încheie brusc cu întrebarea: „Și ce voi mai zice?” (Evrei 11:32). Apoi, Pavel enumeră în grabă câteva nume și evenimente pe care nu le explică în detaliu.

Actul de credință al lui Rahav a constat în faptul că ea a auzit, a crezut și a ascultat, chiar dacă nu a văzut. Ea nu văzuse plăgile care căzuseră peste Egipt, eliberarea care avusese loc la Marea Roșie, apa țâșnind din stâncă sau pâinea venind din cer, și totuși a crezut. Ea a fost un exemplu bun pentru destinatarii evrei ai epistolei, care nu îl auziseră pe Isus predicând sau nu-l văzuseră făcând o minune, și este un exemplu bun și pentru noi, fiindcă nici noi nu am văzut nimic din toate acestea.

După aceea, Pavel continuă (Evrei 11:35-38), întocmind o listă cu greutățile pe care mulți le-au îndurat. Expresia „n-au vrut să primească izbăvirea” (Evrei 11:35) presupune faptul că ei au avut posibilitatea de a scăpa, dar au ales să nu fugă, pentru că privirea lor a fost îndreptată asupra răsplătirii care vine de la Dumnezeu.

Deși nu am văzut nimic din tot ce s-a întâmplat în trecut (crearea lumii în șase zile, ieșirea israeliților din Egipt, crucificarea lui Isus), de ce avem atât de multe motive întemeiate ca să credem că evenimentele acestea au avut loc?

Joi, 10 martie – Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre

6. Citește Evrei 12:1-3. Ce ni se cere să facem?

Isus reprezintă punctul culminant al expunerii asupra credinței din Evrei 12. Pavel și-a început epistola cu Isus, care este „Cel ce vine” și care „nu va zăbovi” (Evrei 10:37), și o încheie tot cu Isus, „Desăvârșirea” credinței noastre (Evrei 12:2). Isus este „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”. Aceasta înseamnă că El face posibilă credința și că este exemplul desăvârșit a ceea ce înseamnă cu adevărat o viață de credință. Isus este manifestarea desăvârșită a credinței.

Isus este „Căpetenia” (sau „autorul”, „inițiatorul”) credinței noastre cel puțin din trei perspective:

În primul rând, El este singurul care a terminat alergarea în adevăratul ei sens. Ceilalți, despre care se vorbește în capitolul precedent, nu și-au atins încă obiectivul (Evrei 11:39,40), dar Isus a intrat în odihna lui Dumnezeu și șade la dreapta Tatălui.

În al doilea rând, viața perfectă a lui Isus a fost cea care a făcut, de fapt, posibil ca toți ceilalți să-și ducă la capăt alergarea (Evrei 10:5-14). Dacă Isus nu ar fi venit, alergarea tuturor ar fi fost inutilă.

În al treilea rând, Isus este motivul pentru care noi avem credință. Fiind una cu Dumnezeu, El a manifestat credințioșia Tatălui față de noi. Dumnezeu nu a renunțat niciodată la eforturile Sale de a ne salva, și acesta este motivul pentru care ne vom lua răsplata la sfârșit, dacă nu renunțăm. Isus a alergat cu stăruință în alergarea Lui și a rămas credincios, chiar și atunci când noi am fost necredincioși (2 Timotei 2:13). Credința pe care o avem nu este decât răspunsul nostru față de credințioșia Lui.

În final, Isus este „Desăvârșirea” credinței deoarece El exemplifică în mod perfect cum trebuie să se desfășoare alergarea credinței. Cum a alergat El? A lăsat deoparte orice lucru care L-ar fi împiedicat să-și ducă la capăt alergarea, renunțând la tot pentru noi (Filipeni 2:5-8). Totuși, El nu a păcătuit niciodată. Isus și-a menținut privirea ațintită neclintit asupra premiului, care a constat în bucuria care-I era pusă înainte, și anume aceea de a vedea rasa umană răscumpărată prin harul Său.

Acum este rândul nostru să alergăm. Deși prin puterile noastre nu putem realiza niciodată ceea ce a realizat Isus, avem exemplul Său desăvârșit. Prin credința în El și prin ațintirea privirii asupra Lui (așa cum au făcut și înaintașii noștri), mergem înainte încrezându-ne în făgăduințele Lui, care au în vedere o mare răsplătire.

Vineri, 11 martie – Un gând de încheiere

„Tu ai devenit al lui Hristos prin credință și tot prin credință trebuie să crești în El - dăruind și primind. Trebuie să dăruiești totul - inima ta, voința ta, slujirea ta -, să te dăruiești Lui cu întreaga ființă, pentru a asculta toate cerințele Lui, și, în același timp, trebuie să primești totul - pe Hristos, plinătatea tuturor binecuvântărilor Sale, ca să locuiască în inima ta, să fie puterea ta, neprihănirea ta și ajutorul tău veșnic - pentru a-ți da puterea de a asculta.” - Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 70.

„Dumnezeu nu ne cere niciodată să credem fără a ne da suficiente dovezi pe care să ne întemeiem credința. Existența Sa, caracterul Său, veracitatea Cuvântului Său sunt întemeiate pe mărturii care apelează la rațiunea noastră, iar aceste mărturii există din abundență. Totuși, Dumnezeu nu a exclus niciodată posibilitatea îndoielii. Credința noastră trebuie să se întemeieze pe dovezi, nu pe demonstrații. Cei care doresc să se îndoiască vor avea această posibilitate; în timp ce aceia care doresc în mod sincer să cunoască adevărul vor găsi o mulțime de dovezi pe care să-și întemeieze credința. Este imposibil pentru o minte mărginită să înțeleagă pe deplin caracterul lucrărilor Celui Infinit. Pentru inteligența cea mai ascuțită, pentru mintea care a beneficiat de educația cea mai înaltă, Cel Preasfânt trebuie să rămână întotdeauna învăluit în ceva tainic.” - *Ibidem*, p. 105.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Geneza 45 - Exodul 1

1. De ce „inima lui Iacov a rămas rece” la aflarea veștilor despre Iosif?
2. Ce lege promulgată de Iosif a rămas valabilă „până în ziua de astăzi”?
3. Despre cine se spune că „dă o hrană minunată”?
4. Cum se numeau moașele evreilor?

Evanghelizare, Secțiunea 18, subcapitolul „Sfințirea falsă”

5. Când este mulțumit Satana?